

Rigsdagsmand fuldt Medhold, naar han spørger, om jeg ikke vil erkjende, at ved vore Domstole, hvor de forskjelligte Parter kunne fremstille deres særlige Interesser, er Retfærdigheden langt bedre betrygget, end naar Spørgsmaalet bliver afgjort af den lovgivende Magt; thi naar denne afgjør Spørgsmaalet, skal det først drøftes af Regjeringen, saa i det ene Thing, dernæst i det andet Thing og endelig atter af Regjeringen, førend Kongen meddeler sin Underkrift. Det er altsaa en Overveielse af 4 forskjelligte Forsamlinger, og kun naar Sagen finder Bifald hos samtlige disse efter de forskjelligte Overveielser, bliver den til Lov. Ved Høiesteret er det kun een Forsamling som afgjør Sagen, og den har Ingen over sig uden Gud alene. Man siger, at der kunne de private Parter møde enten selv eller ved Forsvarere; men jeg vil spørge, om det ikke baade idag og ved enhver anden Leilighed har viist sig, at de forskjelligte Parter her have gode og talentfulde Forsvarere; mangler nogen som helst Interesse Forsvarere i Rigsdagens Thing og i Regjeringen? Jeg har endnu ikke seet noget Tilfælde, hvor nogen fornuftig Interesse har savnet sine Forsvarere; jeg troer derfor paa ingen Maade den ærede Rigsdagsmand har Ret i sin Paastand om, at Retfærdigheden for den Enkelte er langt mere betrygget ved Domstolene end ved den lovgivende Magt.

Efter som jeg endnu engang har maattet tage Ordet, skal jeg udtale, at jeg gjerne skulde stemme for det Underendringsforslag, der er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 5te Valgkreds (H. M. Petersen), hvis der ikke deri var givet Anerkjendelse til Menighedsraadene. Jeg kan ikke stemme for nogen som helst Anthydning i en Lov af, at man giver Menighedsraadene nogen Betydning i saadanne Sager, saalænge ikke Menighedsraadene bestaae ifølge Lov.

Formanden: Der er et Par Medlemmer, der endnu have forlangt Ordet; men førend jeg giver det til dem, skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at jeg troer, at Discussionen vil gaae udenfor den Sag, der ligger for, naar man videre og i særdeles Grad for-

følger det Spørgsmaal, der er blevet reist under den sidste Deel af Discussionen, nemlig om Domstolenes Forhold i Almindelighed ligeoverfor Lovgivningsmagten, og jeg skal derfor rette den Opfordring til de følgende Talere, at de ikke ville gaae formeget ind paa dette Spørgsmaal. Rigsdagsmanden for Holbø Amt 2den Valgkreds har Ordet.

Tfcherning: Jeg vilde netop have begyndt mit Foredrag med at slyde denne Forhandling tilside og kun slutte mig til, hvad den sidste Taler har sagt. Det, jeg alene vil fastholde, det er, at det ærede Medlem her bagved (Klein) har lagt mig i Munden, ikke alene det, jeg ikke har sagt, men ogsaa det, jeg idag har forvaret mig imod. Jeg har idag tydeligt sagt, for at der ikke skulde tages feil, at jeg ikke her taler om nogen Eiendom for den aandelige Kirke, thi den kan Intet eie; jeg taler her om Kirkebygningerne og de Midler, der ere henlagte til at holde disse Kirkebygninger vedlige, og forsaavidt Kirkebygningen er der for Sognets Vedkommende, har Sognet Ret til, gennem Kirkens Midler at faae den holdt i den Stand, at Sognets Kirkegængere kunne finde en anstændig Plads i Kirken. Derimod har jeg ikke sagt, at det ikke havde staaet til den souveraine Konge, ogsaa at bortselge disse Eiendomme fra Kirken; jeg har endogsaa fra først af sagt, at dersom der skulde findes noget Skjøde, hvori der er Udtalelser, som gaae ud paa, at Vedkommende eie Tienden uden at have Noget med Kirkebygningen at gjøre, saa stillede Sagen for deres Vedkommende sig anderledes; men indtil jeg seer et Skjøde af den Art, holder jeg mig overbevist om, at noget Saadant ikke er Tilfældet, idet nemlig de tidligere souveraine Konger i den Henseende have været forsigtige; de have ikke villet berøve vedkommende Sogne deres Kirke og Kirkegængerne Plads i Kirken til at følge Gudstjenesten efter deres bedste Dunst; de have ikke nogen sinde tænkt paa, at overlade Kirkens Midler til Mænd, som ikke ville opfylde den simple Forpligtelse, at holde Kirken vedlige for Sognets Kirkegængere saaledes, at disse kunne finde en anstændig Plads i den, og de have ikke ventet, at man nogen sinde skulde komme til at nægte disse